

ТВОРЧІСТЬ І АКТИВНА ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ РОМАНА ВАСИЛИКА

У побуті, у поводженні в колективі, у спілкуванні з колегами, студентами, знайомими і незнайомими людьми Роман Василик завжди спокійний, усміхнений, привітний, зі словами щирості й позитивної енергетики, стриманий та врівноважений у будь-яких ситуаціях. У зовнішності нічого не має від «вождівства», громадського діяча. А тим часом, він — ініціатор чи не першого в Україні осередку Народного руху України за перебудову, створеного 1989 р. у Львівському державному інституті прикладного і декоративного мистецтва (тепер Львівська національна академія мистецтв), голова осередку історико-просвітницького товариства «Меморіал» (1989–1991), учасник собору УГКЦ 22–26 лютого 1998 р., активний член групи підтримки «Крим з Україною» (1992–1994). Можна продовжувати, деталізуючи кожну названу позицію — фактажу вистачить на довгу й цікаву оповідь про життєві дороги й діяльність, про громадянські сумніння та позицію Романа Василика. Однак наша розмова буде про Василика-художника.

Роман Василик — живописець і графік, учасник понад ста художніх виставок різних рівнів (обласних, колишніх республіканських, союзних і міжнародних), член Клубу українських митців (КУМ), член Міжнародної асоціації екслібрисистів, ним реалізовано чимало інтер'єрів громадського призначення, сакральних споруд, іконостасів не тільки в Україні, а і в Англії, Бразилії, Польщі. Та чи не найбільше визнання принесло художникові сакральне мистецтво. Зокрема, за проектами його авторства і виконання в матеріалі. Ікони письма Романа Василика знаходяться в церквах, приватних каплицях і будинках у Франції, Канаді, Америці, Італії, Австралії, Німеччині. А ще Роман Василик — викладач, педагог і науковець, професор ЛНАМ і завідувач кафедри сакрального мистецтва, Заслужений діяч мистецтв України. Можна сказати, що купно досягнень у цих різних сферах вистачило б щонайменше на двох. Найцікавіше те, що це й не дивно як на українського художника. Слово україн-

ський у такому контексті має принципове значення, що містить розширений людський вимір і не обмежується мистецьким хистом, без якого не буває художника взагалі. Український художник, окрім того, мав бути людиною національно свідомою і відповідальною своїм талантом перед народом, з якого вийшов. А для цього він мусив не тільки виявляти національну ідентичність свою і свого народу, своєї Батьківщини з її землею, історією і культурою, але ще й відстоювати це природне право, змагатися за нього, проявляючи вже інші людські якості — мужність, відвагу, історичну обізнаність і, навіть, готовність до самопожертви. Якщо згадати імена українських художників від Тараса Шевченка до Юрія Нарбута, братів Кричевських, Михайла Бойчука, а також імена відомих українських скульпторів, графіків-книжників, майстрів декоративного і декоративно-ужиткового мистецтва, архітекторів, то стане ясно, що це є історичною рисою українського мистецького процесу і української культури загалом, яка з'явилася в результаті багаторічного імперського панування і пограбування не лише економічного, але й інтелектуального та духовного. Щоби завершити цей відступ, додамо лише, що можна було б назвати цілу низку імен художників, українців за походженням, які не стали українськими художниками, а своєю творчістю збагатили мистецтво інших народів. Не нарікаємо (бо що нарікати на історію!), а тим паче нікому не докоряємо, лише вказуємо на те, що досі не прийнято було відзначати та договорювати правду вголос. Замовчана ж правда, так само, як заборонена, породжує, добре знаємо, кривотлумачення і зміщення критеріїв усіх цінностей.

Ці загальні міркування висловлюємо для того, щоб у званні українського художника глибше побачити закономірність поєднання художньої творчості з національною свідомістю і духовністю та громадянською активністю, а міра таланту, вділена Богом чи природою, ставить кожного на своє місце у мистецькому процесі. На початку статті вказано, що Роман Василик є митець, педагог і громадський діяч. Його біографія найкраще покаже як відбувся в житті цей сплав.

Народився Роман Якимович Василик 8 жовтня 1947 р. в селі Бариш Буцацького району Тернопільської області одинадцятим у багатодітній родині. 1945 р. вже роз'єднану на той час родину Василиків депортували на Тернопільщину з сіл Риботичі і Бориславка, розташованих неподалік від Перемишля і Кальварії Пацлавської (тепер Польща). На жаль, депортація на цьому не закінчилася. Батька Якіма і старшого брата Павла невдовзі ув'язнили (батька на 25 років, а брата — на десять). Засумувала, загорювала «хата родини Василиків, що була багата іконами і дітьми» [1]. Роман завжди спостережливо вдивлявся в ікони, щоб зрозуміти, що ті образи означають, чому до них моляться люди. Самотужки знайти відповідь на ці й багато інших питань не міг. Аж

згодом, коли йому виповниться десять років і старший брат повернеться із заслання, він задасть їх братові. На його думку, брат знав все, бо колись навчався богослов'я у духовній семінарії і навіть сам у пізніший час малював ікони. Павло серйозно і терпеливо роз'яснював складні речі — про ікони й іконопис. Його пояснення глибоко вразили Романа, і це стало першим і незабутнім відкриттям світу мистецтва, який привабив його на все життя. 1960 р. почав навчатися у художній школі м. Бучача. Ще в художній школі визначився зі своїм майбутнім і по закінченні її (1964) поступив на навчання в Ужгородське художнє училище.

В Ужгороді під керівництвом викладачів Василя Свида та Івана Гарабка Роман опанував техніку художнього різьблення на дереві. Паралельно з різьбленням наполегливо займався живописом. Разом з учнями часто виїздив на етюди відомий художник Й. Бокшай — тож неодноразово мав нагоду малювати з ним поряд і спостерігати великого майстра за роботою над ескізами і етюдами. Зі слів Романа Василика в Ужгородському училищі тоді панувала надзвичайно творча й дружня атмосфера. Там викладали відомі художники і педагоги: Й. Бокшай, Ф. Манайло, О. Петкі, І. Бала, В. Чепа. Всі вони віддавали часточку своєї душі студентам. Училище завершив з відзнакою. На «відмінно» склав також перший іспит з рисунка, вступаючи до Львівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва (1968).

Вже у студентські роки займався творчою і науковою роботою, керував студентським науковим товариством ЛДІПДМ. На літніх канікулах 1969 р. працював в експедиції по фіксації та атрибутуванню творів сакрального мистецтва і церков Бойківщини, очолюваної знаним мистецтвознавцем Вірою Іларіонівною Свінцицькою.

На практиці 1970–1972 рр. працював у Олеському замку над реставрацією творів іконопису олійного живопису під керівництвом відомого українського вченого-мистецтвознавця і реставратора Володимира Овсійчука, зокрема брав участь у реставрації твору «Битва під Віднем» Альтамонте. Вже в студентські роки мав свою першу персональну виставку, про яку дуже схвально відгукнувся тодішній завідувач кафедри живопису Данило Довбошинський. На IV курсі (1972) Роман Василик та його однокурсник Іван Гаврилюк (тепер директор художньої школи у м. Луцьку) створили і виконали проекти інтер'єру Кирилівської церкви (пам'ятка XII ст.) у Києві.

Закінчив інститут Р. Василик 1973 року. Дипломну роботу захистив з оцінкою «відмінно» на живому об'єкті — він розробив проект оздоблення інтер'єрів «Палацу одружень» у Дрогобичі за мотивами народного весілля у техніці настінного розпису і виконав їх. Він одним із перших ввів цю народну тематику в громадський інтер'єр, що було досить сміливим кроком на той час.

У 1973–1974 рр. відбував службу в армії. Сталося так, що в той час завершили будівництво музею Прикарпатського військового округу і приступали до оздоблювальних робіт. Для цього запросили всіх випускників ЛДПДМ, призваних на той час в армію. Серед них були Роман Василик, Ігор Стефюк, Микола Шимчук, Олесь Звір і Богдан Пікулицький та Олександр Аксінін з Українського поліграфічного інституту (тепер Українська академія друкарства). Всі вони тепер — відомі художники і знані педагоги. Оскільки конкурсна робота Р. Василика була визнана командуванням Прикарпатського військового округу найкращою, його призначили керівником оформлювальних робіт, а по завершенні роботи командування нагородило його Грамотою й видало добру характеристику для влаштування на роботу. Звичайно, мріяв повернутися до свого рідного інституту. Поталанило, зарахували у Науково-дослідний сектор на посаду наукового працівника. З 1974 р. Р. Василик працює у ЛДПДМ, реорганізованому 1995 р. у Львівську Академію мистецтв, яка з 2004 р. стала національною. Він не змінював місця роботи.

Велику роль у житті Р. Василика відіграв відомий архітектор, професор Мирон Вендзилович. 1976 р. він порекомендував подати заяву на конкурс на посаду викладача кафедри Проектування інтер'єру та меблів і підтримав його кандидатуру. Професор М. Вендзилович не помилився. Вже з 1984 р. Р. Василик був заступником у завідувача кафедри, ректора ЛДПДМ І. Середюка, тому фактично виконував обов'язки завідувача кафедри Проектування інтер'єрів та меблів. З 1987 р. вже сам обіймав посаду завідувача кафедри, а 1988 р. його призначили на посаду декана факультету «Інтер'єр і обладнання».

Впродовж усієї педагогічної та адміністративної діяльності займався творчою та науковою роботою. Учасник багатьох виставок, у тому числі й персональних. Ним розроблено й впроваджено у життя понад 50 мистецьких проєктів як в Україні, так і за її межами. Ще 1982 р. за розробки інтер'єрів нагороджений Головним комітетом Виставки досягнень народного господарства колишнього СРСР бронзовою медаллю ВДНГ.

У ранній період художньої творчості, що випав на радянський час, Роман Василик займався живописом і графікою, працюючи над творами, присвяченими українським діячам, поетам, виконував окремі твори на історичну тематику. 1970 р. він виконав серію графічних робіт за мотивами творів Лесі Українки «Сім струн» у техніці лінориту. Ці твори експонували на Обласній виставці у Музеї українського мистецтва.

В середині 70-х рр. і на початку 80-х художника захопили Карпати.

Ці роки видалися плідними для молодого митця. Романа зацікавив народний фольклор, звичаї та обряди українського народу. Його твори надихаються

творчою енергією народної естетики. Саме з цього вічного джерела черпає він натхнення для написання серії олійних живописних творів «Коляда», «Очікування колядників», «Колядники», «Три царі», «Звіздарі», «Тріє звіздарі», «Зустріч Нового року у Вашківцях». У творчості митця постійно спостерігаємо прагнення прилучитися до істинних цінностей народної культури. І важливим тут є те, що проникаючи у глибинні пласти національної культури, Р. Василик не опиняється в полоні етнографізму. Художник глибоко зрозумів генезу і характер народного мистецтва, що допомогло йому у пошуках шляхів творення національного мистецтва у нових сучасних реаліях.

У цей період створює також серію натюрмортів з мотивами Великодніх свят та «Спаса, Преображення Господа Нашого Ісуса Христа», яке в народі ще називають «Освячення яблук», «Яблуневий спас». До цієї ж серії відноситься полотно «Напередодні зелених свят», де художник зобразив групу пастушків, що плетуть вінки з польових квітів, якими їхні батьки потай ввечері прикрасять хрести, місця поховання січових стрільців чи воїнів УПА. Вдаліні картини зображений чоловік, який несе зелене гілля для «маїння» своєї домівки. Р. Василика цікавили традиції святкування в Україні Різдва і Нового року за старим стилем. «Зустріч Нового Року в Вашківцях» — яскраве свідчення його студій народних звичаїв та обрядів.

1980 р. серія живописних робіт «Карпатські мотиви» (45 полотен) експонувалася на персональній виставці у Львові. У численних композиціях митець створює незабутні образи краєвидів Карпат. Природа в його картинах завжди лагідна, сповнена світла й позитивної енергії, насичена радісними відкритими барвами. Його художня мова ясна й виразна, в них відчувається оптимістичний життєствердний характер митця.

1992 р. Романа Василика разом з іншими митцями запросили на міжнародний пленер в Угорщину. Організував поїздку талановитий митець, викладач ЛДІПДМ, М. Ілку. Атмосфера на пленері була творчою. Спілкування здібної молоді, зокрема, О. Дзиндри, М. Шимчука, О. Звіра, Р. Василика, І. Шумського, І. Микитюка, А. Максименка вплинуло позитивно на подальше формування кожного з цих, тепер уже відомих в Україні і світі, митців.

Роман Василик усе життя переймався національними надбаннями українського народу. Він з великим щемом у серці спостерігав як руйнуються українські церкви, як зникає давня сакральна дерев'яна архітектура. Тому написав серію живописних олійних творів «Дерев'яні церкви Закарпаття».

У 70–80-х рр. Р. Василик активно працював над розробкою книжкових знаків. Створені ним виразні й образні екслібриси не раз експонувалися на українських і зарубіжних виставках, а самого автора прийнято до Міжнародної асоціації екслібрисистів у місті Сант-Ніклас (Бельгія). Свій

перший екслібрис Газдайко Софії (майбутньої дружини) митець створив 1972 р., навчаючись на останньому курсі ЛДПДМ.

У зразках книжкових знаків, виконаних традиційною технікою лінориту, митець постає перед нами як майстер філігранної графіки. Він уміє кількома чіткими штрихами передати характер і духовний образ особи, для якої створений екслібрис. Усе це — гранично аналітичні образи-символи. А коли поєднати їх в один цикл, то разом вони створюють і відбивають ще одну грань художника Романа Василика.

Більшість екслібрисів він присвятив Шевченкіані, Франкіані, виконував екслібриси Маркіянові Шашкевичу, Лесі Українці, Василю Стусу та багато ін.

Створив екслібриси з книг В. Васьківа, Шевченкіана Вітрука В., Франкіана Мигаля С., Катрушенка В., «150 років «Русалки Дністрової»» [2]. Твори ці відзначалися виразною графічною мовою — лаконічністю композиції, вдалим розкриттям індивідуальних рис власника книги, високохудожньою майстерністю технічного виконання.

1988 р. Роман Василик експонував на виставці серію екслібрисів (лінорит) у музеї ім. Івана Федорів у Львові, а також серією екслібрисів «Шевченкіана» брав участь у міжнародній виставці «Шевченкіана в екслібрисі» м. Брно (Чехословаччина).

На Міжреспубліканську виставку екслібриса «У вінок Кобзареві» (до 175-річчя від дня народження Т. Шевченка) Роман Василик представив екслібриси: «З книг В. Брик» (1985), «Шевченкіана Лужних Йосипа, Роксолани, Соломії, Софії» (1987), «Шевченкіана Ніни Матвієнко» (1988). Всі вони виконані технікою лінориту, але відзначаються різноманітними композиційними прийомами [3].

Може скластися враження, що сама доля стелила Роману Василюку щасливу дорогу і підіймала по щаблях успішної кар'єри. Та це на перший погляд. Митцеві, у якого репресований батько, брат — священник, сестра — в Організації українських націоналістів, жити було нелегко. В дитинстві могли обізвати «бандерівцем». Образи карбувалися на чистій душі, формували переконання та характер юнака. У школі та училищі потрібно було бути завжди серед найкращих учнів, так само в армії та в інституті. Отримував грамоти (у нього їх багато) та нагороди за наукову роботу, за добросовісне й зразкове виконання обов'язків, добре знав, що він їх отримував справедливо, що він їх заслужив. Працював із захопленням чесно на всіх ділянках роботи і при цьому не кривив душею перед рідними, глибоко любив їх. Розумів і те, що не треба афішувати своїх почуттів: хай про них не знають. Завжди пам'ятав, що у будь-яку хвилину можуть нагадати, хто твої батьки і де твій рідний брат. А батьками й родиною, приховуючи емоції і таємницю від однокурсників, пишався.

Батько Романа Яким Михайлович Василик — учасник Першої світової війни. Його разом з Романовим дідом Михайлом, мобілізували до австрійської армії. Брав участь у військових діях на Балканах й у Північній Італії. З початком формування дивізії Січових стрільців Яким Василик вступив разом зі своїм батьком у їхні лави, брав участь у всіх боях Січових стрільців на горі Маківці, на горі Лисоні (Бережани), на річці Стрипі біля Бучача, у Вінниці. У Києві потрапив у полон, звідки його відправили у табір (Смоленськ). Звідти втік і в люті зимові морози пробивався через Литву до Перемишля. 1933 р. організував акцію допомоги голодуючим у Великій Україні. За участь у визвольних змаганнях 1941–1947 рр. був репресований.

Брат Василик Павло (1930–2004) був учасником національно-визвольних змагань сорокових років, активним і відомим діячем у боротьбі за легалізацію Української греко-католицької церкви, репресований, отримав 17 років ГУЛАГу.

Повернувшись із мордовських концтаборів, ще з більшою енергією продовжив свою духовну діяльність. Владика Павло очолив відзначення тисячоліття хрещення України, згодом став Єпископом Коломийсько-Чернівецької Єпархії.

Отже, коли брат Павло відбував покарання, то Роман навчався в інституті і служив у радянській армії. Він змушений був ретельно приховувати зв'язки з братом. Коли той 1974 р. повернувся з таборів і прийняв єпископські свячення, йому потрібна була допомога брата-художника. І Роман йому допомагав. Малював ікони, виготовляв антими́нси, панагії, різьбив печатки, хрести для висвячування священників, виготовляв митри. Маскувався під народних майстрів, аби не впізнали почерку професійного художника. Робив це підпільно, щоб навіть рідні про це не довідалися. Згодом виконував ще ручні хрести, замовлення на митри, зокрема і для Володимира Стернюка, на його ювілей [4]. Різьблений хрест роботи Романа Василика подарував ректор Львівської академії мистецтв Еммануїл Мисько Патріархові Мирославу Любачівському з нагоди повернення його в Україну.

Внутрішня напруга не спадала. Полегшення прийшло лише з проголошенням незалежності України як самостійної соборної держави. У перші ж дні активно включився в тепер уже легальну громадську діяльність. Він був одним із засновників осередків Товариства української мови ім. Т. Шевченка «Просвіта», а згодом — Народного Руху України у Львівському державному інституті прикладного і декоративного мистецтва — перших у навчальних закладах України; активним членом крайового проводу історико-просвітницького Товариства «Меморіал» (зокрема, головою осередку ЛДПДМ); одним із організаторів голосування студентів у Києві, делегатом установчого з'їзду Руху [5].

Працюючи у складі депутатської групи «Крим з Україною», керував працею студентів над розробкою інтер'єрів Військово-Морського інституту у Севастополі, військових частин Військово-морських сил України та кают-компаній крейсера Військово-морських сил України «Сагайдачний». Під його керівництвом виконано розписи каплиці на місці поховання воїнів дивізії «Галичина» біля Золочева на Львівщині. Романом Василюком разом з М. Яцівим за ініціативи президента Л. Кравчука та командувача військ Прикарпатського військового округу, розроблено також проект показової світлиці для штабних навчань українського війська на Яворівському полігоні (Львівщина).

Роман Василик завжди ініціативний, переймається успіхами і невдачами кафедри, факультету, академії. Як декан факультету ініціював утворення нових кафедр у ЛНАМ: кафедри реставрації творів мистецтва, кафедри промислової графіки, кафедри сакрального мистецтва, для якої склав програму і яку очолив. Продовжуючи справу всього життя, докладає чимало зусиль до духовного відродження України.

Наприкінці 80-х рр. Роман Василик впровадив до навчальних програм кафедри у Львівській академії мистецтв завдання на сакральну та патріотичну тематику. Чимало творчої молоді виявило бажання оволодіти сакральним мистецтвом — студенти очолюваної ним кафедри (Проектування інтер'єрів та меблів) почали розробляти оригінальні конкретні проекти для оформлення церков. На це звернув увагу відомий у світі архітектор з Канади професор Радислав Жук, відвідавши влаштовану у приміщенні Лісотехнічного університету виставку проектів церков, приурочену Папській Енцикліці 1990 р. Його зауваження Роман Василик сприйняв як заклик до дії, бо давно виношував ідею створити в інституті кафедру сакрального мистецтва. Іконопис на українських землях з відомих тепер причин майже зник. У роки незалежної України почали відроджуватися монастирі, церкви, храми. На західних землях України майже кожне село відродило або збудувало нову церкву. Митців, які б могли фахово облаштувати церкву, майже не було. На глибоке переконання Р. Василика, ЛНАМ мусив мати окрему випускаючу кафедру, що готувала б фахівців церковного малярства. 1995 р. ректор Львівської академії мистецтв академік Академії мистецтв України Еммануїл Петрович Мисько таки перейнявся цією ідеєю і доручив Р. Василюкові приступити до вирішення організаційних питань та запропонував очолити кафедру. Таку ідею палко підтримували професори Володимир Овсійчук, Дмитро Кравич, Карло Звіринський, віце-ректор Українського католицького університету ім. Св. Климентія Папи в Римі о. Мітрат Іван Музичка.

З утворенням кафедри до викладання були запрошені Володимир Овсійчук, художник і богослов з Угорщини Ласло Пушкеш, Микола Кристопчук, Карло Звіринський, відомий у світі художник з Канади Микола Бідняк, Кость

Маркович, Лев Скоп, Степан Юзефів, Роман Кислий, Люба Когут, Роксолана Косів [6]. Для викладання теорії богослов'я, ікони та основ християнства залучали педагогів Богословської академії та Духовної семінарії Львова. З лекціями перед студентами виступали Патріарх Демитрій, відомий у мистецтвознавчій науці як Володимир Ярема, і мистецтвознавець з Канади Яків Креховецький.

Та й сам Р. Василик почав викладати ряд предметів, які ще до створення ним кафедри викладав у Богословській академії, а також у студії при Студитському монастирі у Львові. Паралельно Р. Василик викладає на філософському факультеті Львівського національного університету імені І. Франка, веде курс на факультеті міжнародної школи сакральної архітектури при державному університеті «Львівська політехніка», його часто запрошують читати лекції та проводити майстер класи в інших країнах.

В листопаді 2002 р. в Прудентополі, в провінції штату Парана (Бразилія) Роман Василик прочитав курс лекцій з іконографії на запрошення Центральної Українсько-Бразильської Репрезентації у Куритибі й Центрального Західного Університету в Іраті (UNICENTRO) за підтримки фундації Араукарія й Генерального Консулату України в Куритибі. Лекції відбувалися впродовж трьох місяців у приміщенні колегії Сестер Служебниць. У своїх лекціях Р. Василик пояснював символіку ікон, проводив практичні заняття іконописання з учнями з Прудентополя і Куритиби. У періодиці Бразилії підкреслено, що п. Василик знайомив бразилійців із мистецьким та духовним значенням ікони у Церкві, що викликало велике зацікавлення іконописанням серед віруючих як Української церкви, так і латинського обряду [7], а також експонував твори своїх учнів і власні у провінції штату Парана. Виставка відбулася у залі державного Бюро Культури за сприяння Генерального Консульства України, Українсько-Бразильського Центрального представництва та Єдиного Центру — Центрально-Східний Університет за підтримки Бюро Культури та фонду Араукарія [8].

Саме у сакральному мистецтві талант митця розкрився найповніше. У незалежній Україні художник сакрального мистецтва Р. Василик виконав чимало творів для облаштування храмів Львова, Києва, Тернопільщини, Сумщини (Хорунжівка), Великобританії (Вулвергемптон), Польщі (Бартош), Бразилії. Він був головним художником церкви Пресвятої Покрови (вул. Личаківська), що належить отцям-селезіянам, автор запрестольної ікони «Пресвята Богородиця Покрова» церкви жіночого монастиря студиток у Львові, а також численних іконостасів. Починаючи від 1991 р., митець працює над проектами, технічною документацією, ескізами комплексного оформлення монастирської церкви Пресвятої Богородиці Покрови отців-селезіян.

1992 р. Р. Василик очолював авторську групу в складі К. Марковича, Р. Кислого, Р. Студницького, В. Кордюка, що виконувала художні роботи церкви Св. Володимира і Ольги (картон, гуаш), створив проект іконостаса, а також виконав усі запрестольні ікони та ікони апостолів (понад 60 ікон).

Як знавець сакральної архітектури Р. Василик завжди досягає гармонії і синтезу між спорудою храму та його облаштуванням. Він ніколи не порушує старовинного культового храму. Для нього найважливішими у храмах є іконостаси, і він завжди наголошує, що кожен з них є неповторним.

1993 р. він отримав запрошення виконати іконостас для УГКЦ у м. Вулвергемптон у Англії. Це була копітка робота, яка включала проектування, різьблення іконостаса і написання 22 ікон. Матеріалом для різьблення іконостаса митець традиційно обрав липу, застосував тонування. Ікони написав на дошках, наносив левкас, позолоту, писав темперою.

У 1994 р. Р. Василик створив проект іконостаса Єпархіальної каплиці та виконав чотири намісні ікони (дошка, левкас, позолота, темпера) у Коломиї, Коломие-Чернівецької Єпархії. Першої Єпархії, яку очолив його рідний брат владики Павло Василик.

У 1994 р. була створена Запрестольна ікона Святопокровського жіночого монастиря (дошка, левкас, позолота, темпера, 290 × 160) для жіночого Святопокровського монастиря Студиток у Львові.

Ряд ікон виконав у 1998 р. Зокрема, Запрестольну ікону Пресвятої Богородиці (дошка, левкас, позолота, темпера, 250 × 120), а також дві намісні ікони іконостаса (дошка, левкас, позолота, темпера, 150 × 60) для Музейно-меморіального комплексу садиби Патріарха Йосипа Сліпого у с. Заздрість на Тернопільщині. 1999 р. завершив для цього ж комплексу іконографічні портрети Патріарха Йосифа Сліпого та Митрополита Андрія Шептицького. Цього ж року він виконав чотири намісні ікони іконостаса УГКЦ в Бартошиях (120 × 50 Польща), три ікони «Дейкис», «Христос на троні» (210 × 120), Богородиця та Іван Предтеча (180 × 50), шість ікон празникового ряду і «Тайну вечерю».

В ікономалярстві сьогодні Роман Василик займає одне з чільних місць. Він прагне розвивати найбільш традиційні й питомі риси саме української ікони, яку цінує понад усе. Виконані ним ікони бездоганно скомпоновані, відзначаються вишуканою кольоровою гамою та високою духовністю. Завдяки цьому вони урочисті й випромінюють світло і радість. Залишаючись іконописцем-традиціоналістом, Р. Василик являє нам зразки сучасного сакрального мистецтва. Для нього традиція — це не щось застигле, безмежно віддалене й рутинне, а лише форма передачі істини від покоління до покоління. Досвід пращурів живе і множить, постійно збагачується, набуває нових форм і рис. За минулі сторіччя українська ікона пройшла складний шлях розвитку, на ній позначився

вплив епох, змінювалася колористика, окремі деталі й декоративні елементи, але завжди незмінною лишалася її енергетична духовна сутність. Такими традиційними у кращому розумінні цього слова і новаторськими рисами наділені усі ікони Р. Василика.

2002 р. митець і педагог отримав звання «Заслужений діяч мистецтв України». Наведемо цитату з клопотання перед Президентом України про присвоєння почесного звання «Заслужений діяч мистецтв України» Р. Василика від Курії Львівської Архієпархії Української греко-католицької церкви, підписаного Головою Любомиром Гузарем: «Роман Василик відомий передовсім як художник в ділянці церковного мистецтва. Він є автором цілого ряду монументальних робіт релігійного змісту. Іконописні твори, виконані п. Василюком, знаходяться, крім нашої держави, в українських храмах Англії, Польщі. Репродукції творів цього художника прикрашають титульні сторінки друкованих видань в Україні та за її межами. Заслугує уваги те, що п. Василик, дбаючи про продовження традицій іконописання, власними силами та за підтримки адміністрації Львівської академії мистецтв відкрив першу в Україні кафедру Сакрального мистецтва.

Роман Василик постійно співпрацює з львівською архієпархією УГКЦ. Він є членом Душпастирської єпархіальної ради, членом Комісії з питань будівництва, реставрації та оздоблення сакральних споруд. Активно популяризує національну духовну культуру в ділянці сакрального мистецтва в засобах масової інформації, учасник багатьох міжнародних наукових конференцій. Роман Василик брав активну участь у роботі Комісії з підготовки візиту Святішого Отця Івана Павла II в Україну, був співголовою підкомісії з питань мистецького оформлення місць зустрічі святішого Отця з львів'янами. Ним були виконані беатифікаційні ікони для освячення Святішим Отцем».

Творчість Романа Василика вже сьогодні є великим внеском в культуру України. Його багатогранна діяльність, творча енергія надихає до творчих злетів і його учнів, яких навчає твердо стояти на засадах українського традиційного іконопису, бути патріотами національної культури і духовних надбань свого народу.

1. *Змієвський С.* Роман Василик — іконописець з благословення божого // *Культура і життя.* — 2006. — № 23.

2. *Республіканська виставка українського екслібриса / Добровільне товариство любителів книги Української РСР; Упоряд. Л. Бекетов, А. В'юник, В. Онищенко.* — К., 1987. — С. 13.

3. *Міжреспубліканська виставка екслібриса «У вінок кобзареві», присвячена 175-річчю від дня народження Т. Г. Шевченка // Каталог виставки.* — Суми, 1989. — С. 10.

4. Коваль Я. Духовне світло родини Василиків // Львівська газета. — 2005. — № 116 (682). — С. 8.
5. Три дні вересня вісімдесят дев'ятого: Матеріали Установчого з'їзду Народного руху України за перебудову / Ін-т укр. археограф. та джерелозн. ім. М. Грушевського НАН України; Ред. щорічника «Україна» «Наука і культура»; Український народний рух. — К., 2000. — С. 452.
6. Креховецький Я. Молоде покоління іконописців // Новий шлях. — 2002. — 5 вересня. — С. 5.
7. Курс Іконографії в Прудентополіс // Pracia, Prudentopolis. — № 01/02.-01 a 31 de Janeiro de 2003.
8. Larissa Jrdyn. Sobre todas as coisas. Mostra instalada no hall da Seec cataloga as mais criativas figuras do imaginario cristao //Gazeta do POVO. — 30 de outubro de 2002. — Vestibular / 2003. Teologia Espirita. Pedagogia. Administracao.- S.1.; Prudentopolis sedia curso Arte Sacra // Pracia, 15 вересня 2002, число 17 (6171). — С. 2А.